

Βασικές Θεολογικές αρχές της Εκκλησίας για τα σύγχρονα βιοηθικά διλήμματα (Μαρία Ιωσηφίδου, Νοσηλεύτρια - Μάστερ Θεολογίας)

/ [Πεμπτούσία](#)

5.«Η θνητότητα και η φθαρτότητα είναι αποτέλεσμα της αμαρτίας των πρωτόπλαστων». Ο θάνατος είναι το αποτέλεσμα της θνητότητας που κληρονομείται στον άνθρωπο λόγω του προπατορικού αμαρτήματος. Οι ασθένειες και η γήρανση είναι συνέπειες της θνητότητας που εισήλθε στο σώμα του ανθρώπου. Η ιατρική παλεύει να παρατείνει την βιολογική ζωή αλλά δεν μπορεί να βοηθήσει τον άνθρωπο να υπερβεί το θάνατο. Η επιστήμη ενεργεί σαν θείο δώρο όταν απαλύνει τον ανθρώπινο πόνο αλλά ο θάνατος νικιέται μόνο με τη Χάρη του Θεού.

6.«Η φθαρτότητα και η θνητότητα μπορεί να λειτουργούν ευεργετικά για τον άνθρωπο». Είναι εκεί για να θυμίζουν το προσωρινό της βιολογικής ζωής, ενώ ο πόνος ολοκληρώνει τον άνθρωπο κάνοντάς τον να αγαπά το συνάνθρωπό του. Η Ανάσταση του Κυρίου έρχεται να επιβεβαιώσει αυτή τη συλλογιστική, καθώς κηρύττει ότι ο πόνος και η θυσία αποτελεί έκφραση της αγάπης προς τον πλησίον.

7.«Ο άνθρωπος είναι πρόσωπο και αυτό σημαίνει ότι έχει το προνόμιο της ελευθερίας». Και επειδή σύμφωνα με την Ορθόδοξη διδασκαλία ο άνθρωπος είναι άνθρωπος από την πρώτη στιγμή της σύλληψης, έχει ελευθερία από την αρχή της ζωής του και αυτή πρέπει να γίνεται σεβαστη, κάτι που πρέπει να συμβαίνει ακόμα και όταν είναι έμβρυο ή νήπιο και δεν έχει τη δυνατότητα να υπερασπιστεί τον εαυτό του.

8.«Η αξία και η σπουδαιότητα του ανθρώπου βρίσκεται κυρίως στην εξέλιξή του προς το Θεό και όχι απλώς στη γέννησή του και στη βιολογική του εξέλιξη». Με τον ίδιο τρόπο που συντελείται η βιολογική εξέλιξη έτσι υπάρχει και η πνευματική εξέλιξη, η οποία ξεκινά από τη βιολογική ζωή και καταλήγει στη θέωση. Η γέννηση του ανθρώπου και η εν Χάριτι αναγέννησή του είναι η αφορμή για να καταλήξει σε υψηλές πνευματικές καταστάσεις, να γίνει κατά Χάριν Θεός, δηλαδή κατά Χάριν αυτό που ο Θεός είναι κατά φύσιν.

9.Παρά το γεγονός ότι ο άνθρωπος από τη σύλληψή του εμπεριέχει την θνητότητα και τις ιδιαίτερες κληρονομικές καταβολές, με τη ζωή στην Εκκλησία μπορεί να

υπερβεί το θάνατο από την ίδια τη ζωή, κάτι που εκφράζεται με την έλλειψη φόβου απέναντι στο θάνατο και ακόμα και με την επιθυμία του θανάτου, αφού με αυτό τον τρόπο θα συναντηθεί με αγαπητά του πρόσωπα, πρωτίστως τον Χριστό, την Παναγία και τους Αγίους.

10.«Η ορθόδοξη Εκκλησία πιστεύει στη μετά θάνατον ζωή». Η ψυχή αφού αποχωριστεί από το σώμα εξακολουθεί να υφίσταται ενώ παρά τον χωρισμό τους δεν καταργείται η υπόσταση του ανθρώπου.

Η ορθόδοξη βιοηθική, η βιοθεολογία [186], δίνει μια άλλη διάσταση στην ανθρώπινη ζωή καθώς χωρίς να αγνοεί την ιατρική και τους ηθικούς δεοντολογικούς κανόνες, τους υπερβαίνει. Ως προς την βιοϊατρική έρευνα η ορθόδοξη Εκκλησία δέχεται ότι η βιοηθική και οι παγκόσμιοι οργανισμοί πρέπει να θέσουν όρια στη σύγχρονη έρευνα για την προστασία του ανθρώπου από την ανεξέλεγκτη ανάπτυξή της, ζητά επίσης οι γιατροί και η επιστήμη της βιοηθικής να λαμβάνουν υπόψη τους τις θεολογικές αρχές σεβόμενοι την πίστη των Χριστιανών και τέλος, ζητά να τονίζεται ότι η αξία του ανθρώπου δεν έγκειται μόνο στη γέννησή του αλλά στην αναγέννησή του, όταν η ζωή του αποκτά νόημα.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

[186] Ο όρος βιοθεολογία χρησιμοποιείται στον τίτλο του προαναφερθέντος έργου του Μητροπολίτου Ναυπάκτου Ιεροθέου και γίνεται και εκτεταμένη του χρήση εντός των δοκιμίων του έργου. Χρησιμοποιείται ωστόσο και από τον καθηγητή του Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου κ. Κωνσταντίνου Αγόρα. Αν και ο τελικός στόχος και των δύο συγγραφέων είναι να δώσουν ένα έδαφος όπου θα μπορεί να στηριχθεί μία χριστιανική θεώρηση της βιοηθικής, διαφέρουν σε πολλά σημεία ως προς τον τρόπο πρόσληψης της εν λόγω έννοιας, καθώς και ως προς τις θεολογικές προϋποθέσεις. Ως μία περιληπτική παρατήρηση που διαφοροποιεί τις δύο προσεγγίσεις θα αναφέρουμε την εξής: ο

Μητροπολίτης Ναυπάκτου θεμελιώνει την έννοια της βιοθεολογίας σε μία γενικότερη χρήση της ορθόδοξης πατερικής θεολογίας ρίχνοντας μεγαλύτερο βάρος στην κτισιολογία. Ο καθηγητής Κωνσταντίνος Αγόρας εδράζει την περί βιοθεολογίας αντίληψή του στην έννοια της «χριστονομίας», η οποία ακολουθεί μία πλή χριστολογία, όπου το πρόσωπο του θεανθρώπου Χριστού αποτελεί το βασικό ακλόνητο θεμέλιο κρίσης του ανθρώπου σε όλες της εκφάνσεις του.